

A VÉLETLENEK:

A gyarló, *hitében gyenge ember téves ítélete* bizonyos események megtörténtéről. *Véletlenül* sikerül, vagy éppen nem sikerül valami, *véletlenül* találkozunk valakivel, *véletlenül* megúsztunk vagy éppen nem sikerült megúsznunk valamit. *Véletlen* baleset, szerencse, vagy szerencsétlenség ér valakit, stb. és így folytathatnánk még a sort sorsunkat befolyásoló *váratlan* eseményekkel, a vak „szerencse” és „szerencsétlenség” különböző eseményeivel. A tudat kialakulásánál röviden kifejtettek értelmében ilyen bonyolultságú világ, az élőlények, a természet önmagában végtelen intellektus (Isten) létét teszi szükségsszerűvé. Isten aki végtelen szellemi hatalom, ura minden anyaginak gondviselő és szerető Atyaként nyilatkozta ki önmagát, aki a tér és idő csapdájában élő, röghöz kötött fogalmakkal rendelkező ember számára felfoghatatlan, végtelen tudás birtokosa, emberi fogalmakkal nem leírható képességekkel.

Ha elfogadjuk, hogy „egyetlen hajszálunk sem esik le az Atya tudta nélkül”, akkor még inkább el kell fogadnunk, hogy *véletlenek nincsenek!* Ezért *a véletlenben bízni hiábavaló*, vagy éppen Isten kísértés, csak úgy, mint a vak szerencsének tulajdonítani bármit. Azért *bűnös ez a gondolkodás, mert kiiktatja, vagy egyenesen tagadja a Gondviselés létezését.* Hiábavaló reményeket táplálva *a törvényből való kilépésre ösztönöz.* A „*higgyen a szerencsében*” harsogó reklám éppen olyan *hazugság*, mint a szerencsés véletlenre való hagyatkozás a bűnözőknél és törvényszegőknél. A szentírás közvetve tisztázza a történések kimenetelének összefüggését – a cselekvő ember Istenhez való viszonyának eredményeként, a szellemtan közvetlen magyarázatokkal is szolgál. A sorsunkat meghatározó „véletlen” események a Gondviselés rendelkezései, vagy láthatatlan törvények szoros következményei. *A véletlen tehát látszat, illúzió, mely a bűnös ember téves képzeletében létezik csupán.* A gondviselő Isten eszköztárában ismeretlen fogalom, mert ahol a *törvények* precíz gépezete a *célszerűség* bölcsességével és a *szeretet* erejével párosul, ott az *igazság* és az *okszerűség* uralkodik *a történések rendjében*, bármilyen kifürkészhetetlen legyen is az a tökéletlen ember számára. (*Mélyebb összefüggéseket ld. „Keresztény hittan útkeresőknek” c letölthető könyvben*)